

и да обърнимъ гърбътъ на тѣзи славна държава! Таквизи думи ли хранятъ храбри тѣ ти гърди? Това майчино, неестествено дѣло, зная, счюпи сърдцето ти! Но ти ще дойдешъ на себе си, ще сберешъ всички сили, и съ благородна храбрость ще упорствуващъ на съдба та, която тѣй силно ся сражава съ тебе. —

*отъ гърди
изглаголюва*
Карлъ. (*изгубенъ въ мисли*). Не е ли истѣна, че въ Валойский родъ, въ наший животъ владѣе една грозно орисана съдба? Забравени сме отъ Бога — и мръснитѣ дѣла на майка ми, принудиха Фурийтѣ да влѣзатъ въ наший домъ. — Баща ми страда двацѣтъ години въ едно нещастно положение — пололудость, двамата ми братя ся покосиха отъ сръпа на смъртъта — то е Божие заключение, да пропадне домътъ на Карла Седмаго.

Сорелъ. Съ тебе ще ся подмлади царский корень — вѣрвай ма! — О, не е напраздно, гдѣто една милостива съдба тя раздѣли отъ двамата ти братя, защото най-младий бѣше ся призовавъ на трона! Въ твоята блага душа пригответи Небе то лѣкаря на всички тѣ рани, които ся отвориха отъ грозната ярость на партийтѣ. — Ти ще загасишъ димящи тѣ пламаци на гражданската война, — сърдце то ми говори, че ти ще посадишъ мира и ще бъдешъ новий основателъ на Франция. —

Карлъ. Не азъ! защото сурво то, развълнувано врѣме принуждава кормчията често да ся мами. — Направвахъ азъ, щастливъ да бъде единъ народъ, но миренъ; а единъ дивъ и разяренъ не съмъ въ състояние да го опитомя. — Не съ сила и съ мечъ могатъ да ся разтварятъ сърдца та, които отстранени отъ мене, принуждаватъ ма да ги имамъ въ прѣзрѣние. —

Сорелъ. Заслѣпенъ е народътъ, едно легкомислие го опоява, — но нему предстои едно мятежно вълнение. — Ще ся събуди, деньтъ не е далече, ще ся събуди у него любовъта къмъ старий му кралъ, която любовъ е дълбоко засадена въ гърдитѣ на фран-